



DISCOVERING  
EUROPEAN  
NEIGHBOURS IN  
THE 3RD  
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!



### **Божана Јојић**

Божана Јојић је рођена 1947. године у Новом Саду у делу града који се тада налазио на периферији. Завршила је само основну школу. По вероисповести је католикиња. У току интервјуа морала сам јој постављати потпитања и наводити је да прича оно што је битно за интервју.

Божана је живела у једној скромној породици са родитељима, сестром, братом, а касније и дедом. Као дете била је несташна, а када је кренула у школу, морала је водити и домаћинство. Како је понављала разред, деда је инсистирао да заврши основну школу и уписао је у школу у центру Новог Сада. Њени несташлуци се настављају, па тако почиње да бежи из школе и открива биоскоп и посластичарницу. Након завршетка школовања, почиње да помаже мајци која је радила као трговац у трафици. Са осамнаест година упознаје свог супруга. Није желела да се уда, али како јој је он ставио прстен на руку пред дедом и да не би обрукала целу породицу пристала је на удају. Након званичне просидбе, преселила се са вереником за Београд. Успели су да се запосле и осамостале. Радила је као радник у фабрици веша. Родила је сина, а након пет година и кћерку. Трпела је насиље у породици. Након развода, супруг се одселио, али насиље није престало. Патила је од тешке депресије и неколико пута је због тога била на болничком лечењу по неколико месеци. Након опоравка, нашла је посао. Неговала је старију жену и бринула о њој све док јој нису отекле лимфне жлезде од дизања терета. Сасвим случајно је нашла посао хигијеничарке у Ботаничкој башти. Била је јако вредна и сви су је волели. Касније се

бринула и о једној старијој жени која је живела у Ботаничкој башти. Син се оженио, па су у дворишту куће дозидали једну просторију у коју се она преселила. Није имала своје купатило, па су сви заједно користили оно из куће у којој су живели син и снаја. Син је био запослен као возач и често је био на путу, а снаја јој није дала да користи купатило. Импровизовала је тоалет у својој соби где се и купала и прала веш. Када је ситуација у кући постала тешка и непријатна, колеге са посла су јој предложиле да се пресели код жене коју је неговала. Након неког времена жену су сместили у дом и Божана се вратила кући. Услови за живот су били још тежи. Неко је њен проблем пријавио Центру за социјални рад на чији се позив она одазвала. Предложили су јој смештај у неки од домова пензионера. Желела је да је сместе у дом у Обреновцу где је њена кћерка живела, али због поплава које су тада задесиле Обреновац није могла тамо да оде. Тако је одабрала Нови Сад, њен родни град. Врло брзо се прилагодила на колективни смештај и ангажовала у радној терапији. Прија јој боравак напољу па јој није тешко да свако јутро чисти двориште. Ту је упознала љубав. Неко време је заједно живела са својим партнером. Путовали су, шетали, удомили пса и све послове заједно обављали. Он јој је помогао да преброди најтеже тренутке у свом животу: тешку операцију и губитак сина са којим није била у контакту. Проблем је настао када је њен партнер и ситуација у којој је био подсетио на бившег супруга. Због траума које су остале, није могла да пређе преко тога. Разишли су се, а он је напустио домски смештај. И даље су у контакту и повремено се виђају. Укључена је у све спортске активности и такмичења. Воли да плеше и пева. Иако има проблема са отицањем ногу, то је не спречава да иде на излете који се организују у дому. Воли да се дужи и помаже другима. Џепарац који добија јој је довољан за живот. Деца нису желела да се она смести у дом, али је касније кћерка схватила да њена мајка има један пристојан живот и да јој такав живот пружа много радости. Туга је остала једино за партнером којег је срела у дому.

Божану сам упознала на пријему у дом. Како сам запослена на месту радног терапеута, обратила ми се да би се ангажовала у радној терапији и већ други дан је кренула да ради на одржавању дворишта. Иако познајем Божану и сарађујем са њом, неке ствари о њеном животу нисам знала. Вођење интервјуа није било лако и требало је постављати потпитања и наводити је да остане у оквирима разговора. О неким тешким стварима које је преживела није имала проблем да прича, али када смо се дотакле брака и бившег супруга, заплакала је и молила ме да тај део прескочимо. Није желела да прича о насиљу које је преживела. Тек доласком у дом је схватила шта је нормалан живот и како се може уживати у њему. Ту је доживела и своју прву љубав.